

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. (1) prowadził działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) z siedzibą w B. przy ulicy (...). Przedmiotem działalności firmy PPHU (...) była między innymi sprzedaż materiałów budowlanych oraz opału, w tym sprzedaż w systemie ratalnym. Z tego też względu S. S. (1) współpracował z M. W. (1), prowadzącym działalność gospodarczą z zakresu pośrednictwa kredytowego pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...). M. W. (1) współpracował natomiast z wieloma bankami, w tym z (...) Bankiem S.A.

Zakup materiałów budowlanych finansowano także z kredytów udzielanych przez (...) Bank S.A., z którym z kolei współpracował M. W. (2), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w budynku należącym do S. S. (1). M. W. (2) zajmował się sprzedażą materiałów budowlanych, a ponadto był kierowcą w firmie (...).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej S. S. (1) współpracował także z K. T., właścicielem Zakładu (...) znajdującego się w B. przy ulicy (...). Na przełomie 2011/2012 roku o pracę w firmie (...) ubiegał się C. K.. W tym czasie C. K. telefonicznie podał K. T. swoje dane osobowe, w tym numer dowodu osobistego wydanego w dniu 23 sierpnia 2002 roku, celem zawarcia umowy i zarejestrowania jego osoby. W rzeczywistości do zawarcia umowy i zarejestrowania nigdy nie doszło, wskutek czego C. K. po kilku miesiącach zrezygnował z pracy w firmie (...).

W okresie luty – marzec 2013 roku S. S. (1) oraz K. T., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuszczali się oszustw kredytowych na szkodę (...) Banku S.A. (...) Banku S.A., wykorzystując w tym celu dane osobowe C. K. oraz dane zarówno swoich jak i innych firm, w których C. K. rzekomo był zatrudniony.

W dniu 07 lutego 2013 roku M. W. (1) sporządził umowę o pożyczkę wystawioną na nazwisko C. K., którego dane otrzymał od S. S. (1). Ponadto S. S. (1) przekazał M. W. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 07 lutego 2013 roku, z którego wynikało, że C. K. jest zatrudniony od dnia 09 stycznia 2012 roku w PPHU (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem wynoszącym 2.410,60 zł netto. Przekładając powyższe zaświadczenie S. S. (1) miał świadomość tego, że przedmiotowe zaświadczenie zostało podrobione, bowiem C. K. nigdy nie był pracownikiem firmy należącej do S. S. (1). Dodatkowo nieczytelny podpis zaczynający się na literę S w miejscu podpisu pracodawcy z dużym prawdopodobieństwem jest autentyczny i został nakreślony przez S. S. (1). Po sporządzeniu niniejszej umowy M. W. (1) przekazał ją drogą elektroniczną do A. Banku, gdzie dokonano pozytywnej weryfikacji danych klienta. W dalszej kolejności M. W. (1) wydrukował przedmiotową umowę w dwóch egzemplarzach, podpisał ją i zawiózł do siedziby PPHU (...). Następnego dnia M. W. (1) ponownie udał się do siedziby PPHU (...) i odebrał podpisaną przez kredytobiorcę umowę. W rzeczywistości umowę pożyczki nie podpisał C. K. a K. T. (podpis o kompozycji czytelnej (...) nakreślony długopisem o niebieskiej barwie środka kryjącego, zlokalizowany w pozycji „Podpis Pożyczkobiorcy, miejscowość, data” w dolnej części odwrotnej strony Wniosku/Umowy o Pożyczkę nr (...), według widniejących zapisów zawartej dnia 07.02.2013r. w O. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...)” a „C. K. nr PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym nr serii (...), zam. O. ul. (...)” został nakreślony przez K. T.). Następnie M. W. (1) przekazał do A. Banku oryginał umowy o pożyczkę oraz oryginał zaświadczenia o zarobkach. W tych okolicznościach A. Bank przesłał pieniądze z tytułu umowy na konto M. W. (1), ten zaś na konto PPHU (...). Całkowita kwota pożyczki wynosiła 19.780,22 zł, z czego spłacono jedynie kwotę w wysokości 665 zł. Z tego też względu (...) Bank S.A. poniósł szkodę w wysokości 19.115,22 zł.

Dowody:

- zaświadczenie o zarobkach z dnia 07.02.2013r. – k. 25,
- umowa o współpracy w zakresie pośredniczenia w finansowaniu sprzedaży kredytem bankowym zawarta pomiędzy PPHU (...) a PPHU (...) – k. 30-33,

- dowód wypłaty – k. 34,
- wniosek/umowa o pożyczkę z dnia 07.02.2013r. – k. 38,
- opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów – k. 82-96, 166-190, 201-208,
- umowa o współpracy w zakresie pośredniczenia w finansowaniu sprzedaży kredytem bankowym zawarta pomiędzy PPHU (...) a (...) K. T. – k. 269-272,
- zeznania świadka C. K. – k. 4-5, 6-7, 8, 9, 10, 11, 284-285,
- zeznania świadka M. W. (1) – k. 26-28, 29, 211, 263-264,
- zeznania świadka P. G. – k. 55-56,
- zeznania oraz wyjaśnienia K. T. – k. 100-101, 109, 214, 285-286, 300-301,
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, 253-254, 300-301.

Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku umowy kredytu – planu ratalnego oraz limitu nr (...) z dnia 01 marca 2013 roku, kiedy K. T. działając wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) sporządził ww. umowę kredytu, podrabiając podpis C. K. (podpisy o kompozycji czytelnej (...) i (...) zlokalizowane na poszczególnych stronach czterokartkowej Umowy kredytu – planu ratalnego oraz limitu nr (...), według widniejących zapisów zawartej dnia 01.03.2013r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą przy ul. (...) w W.” a „C. K. nr PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym nr serii (...), zam. O. ul. (...)” zostały nakreślone przez K. T.). Przedmiotowa umowa została zawarta za pośrednictwem (...) Banku S.A. – M. W. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Bank na wniosek kredytobiorcy udzielił kredytu na zakup materiałów budowlanych w postaci cegieł i dachówek w kwocie 36.750,00 zł na okres od dnia 01.03.2013r. do dnia 26.02.2018r. Do wniosku o udzielenie kredytu przedłożono pisemne zaświadczenie o zarobkach z dnia 01.03.2012r., z którego wynikało, że C. K. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 03.10.2011r. w Firmie Usługowo – Handlowej (...) należącej do J. Ż. na stanowisku pracownik usług ze średnim miesięcznym dochodem z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3.200,00 zł netto (treść dokumentu Zaświadczenia o zarobkach z dnia 1 marca 2012r. została nakreślona przez M. W. (1), natomiast podpis pracodawcy złożony na owym zaświadczeniu z dużym prawdopodobieństwem został nakreślony przez S. S. (1)). Po przedłożeniu stosownych dokumentów w dniu 01.03.2013r. pracownik Centrum Operacji Bankowych we W. dzwoniąc na numer (...) skontaktował się z J. Ż., który potwierdził zatrudnienie C. K. w Firmie Usługowo – Handlowej (...). Następnie na podstawie pozytywnego wyniku przeprowadzonych weryfikacji doszło do uruchomienia kredytu i przelania środków pieniężnych na rachunek zewnętrzny (...), prowadzony na rzecz (...) Transport M. W. (2). Na rachunku kredytu nr (...) zaksięgowano 4 wpłaty na następujące kwoty: 789,80 zł (wpłata gotówkowa w kasie placówki banku), 175 zł (przelew przychodzący z rachunku zewnętrznego (...)), 949,28 zł (przelew przychodzący z rachunku zewnętrznego (...)) i 100,00 zł (przelew przychodzący z rachunku zewnętrznego (...)). Przedmiotowe rachunki to rachunki techniczne lub ogólne, na które wpływają kwoty wpłacane przez różne osoby w kasie danej instytucji. W wyniku powyższego (...) Bank S.A. poniósł szkodę w wysokości 34.735,92 zł.

Dowody:

- pismo z (...) Banku S.A. – k. 15-18,
- umowa kredytu z dnia 01.03.2013r. oraz zaświadczenie o zarobkach – k. 19,
- opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów – k. 82-96, 166-190, 201-208,
- pisma dot. rachunków na które dokonywano spłaty kredytu nr (...) – k. 125-127,

- zeznania świadka C. K. – k. 4-5, 6-7, 8, 9, 10, 11, 284-285,
- zeznania świadka J. Ż. – k. 21, 275-276,
- zeznania świadka M. W. (1) – k. 26-28, 29, 211, 263-264,
- zeznania świadka M. W. (2) – k. 50-51, 62-63, 275,
- zeznania świadka M. M. – k. 58-61, 274-275,
- zeznania oraz wyjaśnienia K. T. – k. 100-101, 109, 214, 285-286, 300-301,
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, 253-254, 300-301.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 roku, sygn. akt VII K 37/14, Sąd Rejonowy w Opolu skazał K. T. za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. (czyny tożsame z czynami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania) na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka. Poza tym wobec K. T. toczą się także inne postępowania.

Dowody:

- akta sprawy VII K 37/14,
- akta sprawy VII K 129/15.

S. S. (1) urodził się (...) w O.. Jest żonaty, ma troje dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest stolarzem. Obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości od 1.000 zł do 2.000 zł miesięcznie. S. S. (1) nie posiada majątku o istotnej wartości.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 24 marca 2015 roku, sygn. akt VII K 588/14, skazano S. S. (1) oraz K. T. za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. oraz za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. na łączną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka (takie same kary w przypadku obydwu oskarżonych). Wyrok nie jest prawomocny. Do tej pory S. S. (1) nie był karany sędownie.

Dowody:

- dane osobopoznawcze – karta 216, 253 akt,
- dane o karalności – karta 157 akt,
- akta sprawy VII K 588/14.

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego S. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Przed Sądem również zakwestionował swoje sprawstwo i wyjaśnił, że zarówno on, jak i K. T. w ramach stosownych umów współpracowali z M. W. (1), który był pośrednikiem bankowym. Z tego też względu – jak podał – przekazywał M. W. (1) dane swoich klientów oraz klientów K. T., ten zaś mając dostęp do bankowego systemu elektronicznego weryfikował ich zdolność kredytową. Dodał, że za każdy przyznany kredyt otrzymywał prowizję od banku. Oskarżony wskazał także, że istotnie wystawił zaświadczenie o zarobkach dla C. K., choć ten nie był jego pracownikiem, przy czym zrobił to na prośbę K. T., który dodatkowo powiedział, że osoba ta pracuje za granicą, co zgodnie z twierdzeniem M. W. (1) wiązało się z trudnościami w uzyskaniu kredytu. Podniósł, że wystawił przedmiotowe zaświadczenie również

z uwagi na to, że C. K. miał zakupić u niego dachówkę. Nadto dodał, że nie pośredniczył w udzielaniu kredytu z (...) Banku S.A. Pośredniczył jedynie w kredytach udzielonych przez (...) Bank S.A., przy czym kredyty, w których uczestniczył, były załatwiane przez M. W. (1).

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony jest winny popełnienia przypisanych mu w wyroku przestępstw.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania. To właśnie ten materiał pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu inkryminowanych zdarzeń i tym samym odpowiedzialności oskarżonego.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na dowodowych źródłach osobowych w postaci zeznań świadków: C. K., M. W. (1), P. G., J. Ż., M. W. (2), M. M.. Dodatkowo wzięto pod uwagę oświadczenia procesowe K. T. oraz częściowe wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał także wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w aktach sprawy, ujawnionym w oparciu o treść art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd uwzględnił zatem niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: zaświadczenia o zarobkach z dnia 07.02.2013r., umowy o współpracy w zakresie pośredniczenia w finansowaniu sprzedaży kredytem bankowym zawartej pomiędzy PPHU (...) a PPHU (...), dowodu wypłaty, wniosku/ umowy o pożyczkę z dnia 07.02.2013r., opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów, umowy o współpracy w zakresie pośredniczenia w finansowaniu sprzedaży kredytem bankowym zawartej pomiędzy PPHU (...) a (...) K. T., pisma z (...) Banku S.A., umowy kredytu z dnia 01.03.2013r. oraz zaświadczenia o zarobkach, pism dot. rachunków na które dokonywano spłaty kredytu nr (...), akt sprawy VII K 37/14, akt sprawy VII K 588/14, danych osobopoznawczych co do ustalenia sytuacji życiowej oskarżonego oraz danych o jego karalności, w zakresie ustalenia, czy był uprzednio karany. Sąd dał wiarę tym dowodom jako dowodom uzupełniającym w stosunku do osobowych źródeł dowodowych, bowiem wiarygodności i rzetelności tychże dokumentów nie podważyła żadna ze stron procesu i nie wzbudziły one uzasadnionych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy.

Przy rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd nie wykorzystał zeznań świadka P. C., albowiem osoba ta nie posiadała żadnych istotnych wiadomości na temat inkryminowanych zdarzeń.

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony S. S. (1) jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów. Zasadnicze znaczenie dla poczynienia tego typu ustaleń miały zeznania złożone przez świadka C. K., który podał, że nigdy nie pracował zarówno w PPHU (...), jak i w Firmie Usługowo – Handlowej (...) należącej do J. Ż. oraz nigdy nie zaciągał przedmiotowych zobowiązań finansowych. Z zeznań świadka C. K. wynikało ponadto, że dane jego osoby były znane K. T., co ów potwierdził wskazując jednocześnie, że dane te zostały przekazane w dalszej kolejności oskarżonemu S. S. (2) („Ja przekazałem oskarżonemu dane pana C. K.. C. K. kiedyś u mnie pracował. Oskarżony chciał spróbować ze swoim kolegą od kredytów, czy mogliby uzyskać kredyt na nazwisko C. K.. Przekazałem imię, nazwisko i jego miejsce zamieszkania” – k. 285). Świadek K. T. przedstawił także kulisy przestępczego procederu, w którym aktywnie uczestniczył oskarżony S. S. (1), nie pomijając przy tym własnego współudziału. Warto przy tym dodać, że prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 roku, sygn. akt VII K 37/14, Sąd Rejonowy w Opolu skazał K. T. za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. (czyny tożsame z czynami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania) na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka. Dodatkowo K. T. potwierdził, że to on sfałszował podpis C. K. na przedmiotowych umowach kredytowych, zaś owy fakt wynika także z opinii biegłego W. S., w której wskazano, że zarówno podpis o kompozycji czytelnej (...) nakreślony długopisem o niebieskiej barwie środka kryjącego, zlokalizowany w pozycji „Podpis Pożyczkobiorcy, miejscowość, data” w dolnej części odwrotnej strony Wniosku/Umowy o Pożyczkę nr (...), według widniejących zapisów zawartej dnia 07.02.2013r. w O. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...)” a „C. K. nr PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym nr serii

(...), zam. O. ul. (...)", jak i podpisy o kompozycji czytelnej (...) i (...) zlokalizowane na poszczególnych stronach czterokartkowej Umowy kredytu – planu ratalnego oraz limitu nr (...), według widniejących zapisów zawartej dnia 01.03.2013r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą przy ul. (...) w W." a „C. K. nr PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym nr serii (...), zam. O. ul. (...)" zostały nakreślone przez K. T..

Zeznania świadka C. K. miały oparcie w zeznaniach świadka J. Ż., czyli rzekomego pracodawcy C. K.. Z zeznań tegoż świadka wynika, że nigdy nie zatrudniał mężczyzny o danych personalnych C. K. i nigdy nie wystawiał takiej osobie zaświadczenia o zarobkach. Z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów wynika natomiast, że podpis pracodawcy złożony na zaświadczeniu o zarobkach z dnia 1 marca 2012r. z dużym prawdopodobieństwem został nakreślony przez S. S. (1), zaś jego treść została nakreślona przez M. W. (1), co potwierdzono zeznaniami M. W. (1) („Ja wypełniłem treść zaświadczenia, jednakże nie podpisywałem go. Bank (...) chciał aby zaświadczenia takie były wypisane albo na ich zaświadczeniach albo według ich wzoru. Gdy klient przychodził spisywać umowę a nie miał takiego zaświadczenia, wówczas sklep – w tym przypadku S. S. (1) dzwonił do mnie i przekazywał mi wszystkie dane. Ja wypełniałem treść i odsyłałem do sklepu” - k. 211). W złożonych przez siebie zeznaniach świadek M. W. (1) podał także, że osobiście wypełnił treść wniosku/umowy o pożyczkę z dnia 07.02.2013r, składając przy tym stosowne podpisy.

Z opinii biegłego sądowego U. K. wynika ponadto, że nieczytelny podpis zaczynający się na literę S w miejscu podpisu pracodawcy na zaświadczeniu z dnia 7 lutego 2013r. z dużym prawdopodobieństwem jest autentyczny i został nakreślony przez S. S. (1). Wskazać zatem należy, że wystawiając przedmiotowe zaświadczenie S. S. (1) doskonale wiedział, że poświadcza w ten sposób nieprawdę, bowiem C. K. nigdy nie był jego pracownikiem.

Świadcowie P. G. i M. M. to pracownicy banków, którzy zeznawali na okoliczność faktu udzielenia pożyczki/kredytu, ich wysokości oraz braku spłaty. Natomiast świadek M. W. (2) to osoba, która prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) w budynku należącym do S. S. (1). M. W. (2) zajmował się sprzedażą materiałów budowlanych, a ponadto był kierowcą w firmie (...). Dodatkowo świadek M. W. (2) był (...) Bank S.A., przy czym osoba ta nie weryfikowała żadnych dokumentów, zaś sprawami kredytów, w tym sporządzaniem umów kredytowych zajmował się oskarżony S. S. (1), który znał nie tylko hasło oraz klucz dostępu do strony bankowej, ale także hasło i login do konta bankowego firmy (...) („Ja miałem hasło i klucz dostępu do strony bankowej, ale nigdy nie widziałem takiej strony bankowej (...) Ja podpisałem z bankiem (...) we W. umowę na udzielanie kredytów pod zakup materiałów budowlanych. Podpisałem umowę w siedzibie firmy oskarżonego. Raczej przy tym był tylko oskarżony i ja. Nie sprawdzałem klientów” – k. 275).

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1) mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tych fragmentach, które znalazły potwierdzenie w wiarygodnych dowodach wykorzystanych przez Sąd. W pozostałym zaś zakresie, dotyczącym w szczególności kwestionowania sprawstwa oraz winy, Sąd odmówił im wiarygodności i tym samym mocy dowodowej. W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego negujące swój udział w oszustwach kredytowych są całkowicie sprzeczne z omówionymi powyżej dowodami, w tym z oświadczeniami współsprawcy przedmiotowych czynów – K. T., przez co - zdaniem Sądu - nieprzyznanie się oskarżonego do winy, wskazywanie faktów i okoliczności mających świadczyć o niepopelnieniu przez niego zarzucanych mu czynów zabronionych co do zasady potraktować należy jako emanację przysługującego mu prawa do obrony, mającą na celu uniknięcie bądź zmniejszenie odpowiedzialności karnej.

W oparciu o powyższe dowody ustalono zatem, że oskarżony S. S. (1) w dniu 7 lutego 2013r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA z/s w W., poprzez wprowadzenie w błąd co do swojej tożsamości, a ponadto będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu o zatrudnieniu wystawionym na nazwisko C. K. co do okoliczności mającej znaczenie prawne a polegające na tym, iż C. K. zatrudniony jest w PPHU (...) na umowę o pracę od dnia 9 stycznia 2012 r. na czas nieokreślony ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem wynoszącym 2.410,60 zł netto, a następnie przedkładając poświadczające nieprawdę ww. zaświadczenie o zatrudnieniu, który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, zawarł za pośrednictwem przedstawiciela handlowego (...) z/s w O. umowę o pożyczkę w systemie ratalnym z Finanse (...) Sp. z o.o. nr (...), na której K. T. podrobił podpis (...), nie mając zamiaru jej spłacenia, spłacając jedynie kwotę 665 zł

i działając na szkodę (...) Bank SA w wysokości 19 115,22 zł. Tym samym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu określonego w art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

Nadto ustalono, że oskarżony S. S. (1) w dniu 1 marca 2013r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA z/s w W., poprzez wprowadzenie w błąd, co do swojej tożsamości w ten sposób, że posługując się danymi personalnymi C. K. i przedkładając poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z/s w K. przy ul. (...), ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.200 zł stwierdzającym w rzeczywistości nieistniejący stosunek pracy, który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, zawarł za pośrednictwem (...) Bank SA - tj. firmy (...) z/s w (...), umowę kredytu - planu ratalnego oraz limitu nr (...) w systemie ratalnym z (...) Bank SA, na której podrobił K. T. podpis (...) i (...), nie mając zamiaru jej spłacenia, spłacając jedynie kwotę 2.014,08 zł i działając na szkodę (...) Bank SA z/s w W. w wysokości 34.735,92 zł, wypełniając przez to ustawowe znamiona czynu z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwa Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynów oraz zawinienie sprawcy. W pierwszej kolejności wskazać należy, że czyny przypisane oskarżonemu były bezprawne i zawinione. Sąd nie dopatrył się zatem okoliczności, które mogłyby wyłączyć winę oskarżonego. Oskarżony osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionych przez siebie czynów i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie mogą one spowodować.

Nadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę sposób życia oskarżonego przed popełnieniem omówionych powyżej przestępstw oraz jego zachowanie po popełnieniu przedmiotowych czynów zabronionych. Niewątpliwie do okoliczności łagodzących należy prowadzenie przez oskarżonego ustabilizowanego trybu życia.

Sąd mając na uwadze stopień zawinienia oskarżonego oraz społeczną szkodliwość czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wymierzył oskarżonemu S. S. (2) karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W przypadku czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku wymierzono natomiast karę 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie z uwagi na to, że wobec oskarżonego S. S. (1) orzeczono kary takiego samego rodzaju podlegające łączeniu Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego S. S. (1) zasadnym będzie zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego łącznej kary pozbawienia wolności. Sąd w tym przypadku kierował się preferencją ustawodawcy wyrażoną w art. 58 § 1 k.k., wedle której, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W niniejszej sprawie sytuacja taka - zdaniem Sądu - nie zachodzi, zaś cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej mogą zostać zrealizowane w sytuacji, gdy oskarżony zostanie poddany próbie i w warunkach wolnościowych będzie musiał kontrolować swoje zachowanie. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego S. S. (1) istnieje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, która przemawia za tym, że osiągnięte zostaną cele kary bez konieczności jej efektywnego wykonania. Tym samym Sąd zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec niego łącznej kary pozbawienia wolności wierząc, iż cele zapobiegawcze i wychowawcze spełni wyznaczony przez Sąd okres próby w wymiarze 3 lat.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu S. S. (2) karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, dostosowując ich wymiar do wagi czynu, przy czym wysokość

stawki dziennej w kwocie 10 złotych dostosowana została do stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonego.

Dodatkowo Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) Bank S.A. kwoty 9.557,61 zł,
- (...) Bank S.A. kwoty 17.367,96 zł.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, że wymierzone kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w wyroku.